

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla dr. Balogh Zoltán ügyvéd (ügyvéd címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Mihály Katalin Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. december 20. napján kelt 16.G.40.813/2007/4. számú ítélete ellen az alperes által benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.135.500,- (Egymillió-egyszázharmincötezer-ötszáz) Ft első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint 2004. december 9-én a felperes és az I Kft. (továbbiakban: I Kft.) mint vállalkozó bér munkaszerződést kötöttek egymással.

2004. december 10-én engedményezési szerződés jött létre az I Kft. mint engedményező, a perben nem álló O Kft. mint engedményes és a felperes mint

kötelezett között, melyben az engedményező az engedményessel szembeni, elismert számlatartozása fejében, az engedményező kötelezettrel szemben fennálló, de később (csak 2005. január 15-i határidővel) esedékes követelését az engedményesre engedményezte, 7.841.628,-Ft erejéig. A szerződés 6. pontja szerint a kötelezett a számla átvételét követő 15 napon az engedményezett összeget közvetlenül az engedményesnek köteles megfizetni. A szerződést az azt kötő felek cégszerűen aláírták.

A Nógrád Megyei Bíróság a 2004. december 22. napján jogerőre emelkedett végzésével elrendel az I Kft. felszámolását, felszámolóként az alperest jelölte ki.

2005. január 13-i keltű levelében az alperes mint az I Kft. felszámolója azt közölte a kötelezettrel, hogy „az O Kft. felé kifizetéseket nem teljesíthetnek, mivel a szerződés teljes összege szükséges a projekt finanszírozására”.

Az alperes a fenti tartalmú felszólításáról tájékoztatta az engedményest is, aki 2005. január 20-án válaszlevelet küldött a feleknek, melyben kifejtette, hogy a 2004. december 10-i engedményezési szerződés teljesedésbe ment, ezért felhívta a felperest, hogy az engedményezési megállapodásnak megfelelően járjon el az I Kft. számlájának befogadásakor, ellenkező esetben kiteszi magát a kétszeres fizetés veszélyének.

Az alperes 2005. február 2-án írt levelében, korábbi álláspontját fenntartva úgy nyilatkozott, hogy az engedményessel és a felperessel kötött engedményezési szerződést felmondottnak tekinti.

A felperes 2005. március 9-én a 7.841.628,-Ft-ot nem az engedményes, hanem a felszámolás alatt álló engedményező javára teljesítette.

Az engedményes mint a felszámolás alatt álló I Kft. hitelezője, a felszámoló intézkedésével szemben kifogást terjesztett elő, amely eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 2006. november 23. napján kelt 11.Fpkf.43.547/2006/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság kifogásnak helyt adó határozatát helybenhagyta azzal, hogy mellőzte az elsőfokú határozat azon rendelkezését, amelyben az elsőfokú bíróság a felszámolót a felperes teljesítése esetén a hitelezőnek (engedményes) részére 15 napon belül a tőkeösszeg és kamatai átutalására kötelezte.

Határozata indokolásában kifejtette, hogy amennyiben a felszámoló az engedményezési szerződést hitelezői igényérvényesítés kijátszását célzó megállapodásnak minősítette, azt az 1991. évi IL. törvény (Cstv.) 40. §-a alapján támadhatta volna meg, ezzel a lehetőséggel azonban nem élt. Megállapította, hogy a felszámoló felszólításának nincs kötelelemmegszüntető hatása, ezért a kötelezett csak az engedményesnek teljesíthetett volna az eredeti jogosultnak csak a saját kockázatára fizethetett. Abban az esetben, ha a kötelezett a fenti összegű díjrészletet az I Kft.-nek teljesítette, az tartozatlan fizetés jogcímén a felszámolás alatt álló I Kft.-től igényelheti vissza.

A felperes ezt követően hitelezői igénybejelentéssel élt az I Kft. felszámolási eljárásában. Igényét az alperes nyilvántartásba vette és 2007. január 25-én visszaigazolta, egyúttal tájékoztatta, hogy annak kielégítésére nincs vagyoni fedezet, így az teljes egészében kiegyenlíthetetlen marad.

2007. március 19-én a felperes és az engedményes írásbeli megállapodást kötöttek egymással az engedményes 7.841.625,-Ft összegű követelésének a felperes által történő részletekben való teljesítéséről.

A felperes a Fővárosi Bírósághoz 2007. május 17. napján benyújtott keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 7.841.628,-Ft és ennek 2005. március 9-től járó késedelmi kamata, valamint perköltség megfizetésére.

Keresete jogcímeiként a Ptk. 339. §-át és 360. § (1) bekezdését jelölte meg. Arra hivatkozott, hogy az alperes jogellenes magatartásával ilyen összegű kárt okozott a felperesnek és az alperesi magatartás és a kár bekövetkezése között az okozati összefüggés fennáll. A jogellenességet a Fővárosi Ítéltábla a felszámolási eljárás során hozott határozatában megállapította és a felperes álláspontja szerint az alperes nem úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. Tévesen értelmezte a peres felek közötti engedményezési szerződést és a Cstv. előírásait, ebből fakadóan szerződésellenesen mondta fel az engedményezési szerződést, és tévesen tekintette a felszámolás alatt álló társaság vagyonához tartozónak az adós (engedményező) által a felszámolás kezdő időpontja után elvégzett bér munka teljes ellenértékét. A felperes ugyanakkor jóhiszeműen járt el, amikor az alperes intézkedésének eleget téve, az I Kft.-nek teljesítette a hivatkozott összeget.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felszámoló a tőle az adott helyzetben elvárható gondossággal, a hitelezők érdekeinek figyelembevételével járt el, a Cstv. 54. §-a és a Cstv. 48. §-a alapján a felszámoló kötelezettsége, hogy a felszámolási vagyon körébe vonjon minden fellelhető vagyontárgyat, így biztosítva a hitelezők érdekeit és követeléseik minél nagyobb eséllyel való megtérülését. A hitelezői érdekek védelme, valamint a Cstv. 57. § (1) bekezdésében meghatározott kielégítési sorrend biztosítása érdekében a felszámolónak az engedményezési szerződés azon részét, amely alapján a követelés engedményezésével a már felszámolás alatt álló társaság által teljesített szolgáltatás (bér munka) ellenértéke közvetlenül egy hitelezőt illetett volna meg, a Cstv. alapján kötelessége volt vizsgálni. Az adott helyzetben úgy ítélte meg, hogy meg kell próbálni azt biztosítani, hogy az engedményezett összeg ne kerüljön ki a felszámolási vagyon köréből, ezért a levél megírásakor a felszámoló a Ptk. 4. § (4) bekezdése és a Cstv. 54. §-ában meghatározott, tőle az adott helyzetben elvárható legnagyobb gondossággal járt el. Az, hogy a Fővárosi Ítéltábla végzésében azt állapította meg, hogy az engedményezési szerződést a felszámoló nem volt jogosult felmondani, nem jelenti egyben azt is, hogy a felszámoló felróhatóan járt el. Az adott esetben arra is tekintettel volt az alperes, hogy a felszámolás alatt lévő társaság felszámolási eljárás alatti továbbműködése (a bér munkaszerződés teljesítése) azt jelenti, hogy a kötelezettségek teljesítése már a felszámolási vagyonból történik. A teljesítés költségei felszámolási költségnek minősülnek, vagyis "a) pontos" követelésként kerülnek kielégítésre, a többi hitelezőt megelőzően. Az ezért végzett munka ellenértékének egy hitelező részére történő megfizetése - az alperes álláspontja szerint - a többi hitelező érdekét sértette volna. Ezért álláspontja szerint a kötelezett felhívása arra, hogy ne az engedményes részére teljesítsen fizetést, a perbeli

esetben a felszámolónak nem csak lehetősége, hanem a hitelezői érdekek védelmében a Cstv.-ben meghatározott kötelezettsége volt. Hivatkozott továbbá a Ptk. 328. § (4) bekezdésére arra, hogy a felperes csak saját kockázatára fizethetett az engedményesnek, mivel az engedményezésről azonnal értesült, az engedményezési szerződés megkötésében maga is részt vett.

A felróhatóság mellett hiányzik az okozati összefüggés is. A felperes annak ellenére teljesített az engedményező részére, hogy tudott arról, hogy az engedményes álláspontja szerint a felszámoló érvényesen nem mondhatja fel az engedményezési szerződést. A felperes kára nem az alperes magatartásával függ össze, hanem abból keletkezett, hogy a felperes gondatlanul járt el, saját felelősségére nem az engedményesnek, hanem az engedményezőnek teljesített.

Az elsőfokú bíróság a 2007. december 20. napján kelt 16.G.40.813/2007/4. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 7.841.628,-Ft-ot és ezen összeg után 2005. március 9-től a kifizetésig járó késedelmi kamatot, valamint 940.997,-Ft perköltséget.

Döntését azzal indokolta, hogy az engedményezési szerződésre tekintettel a felperes tartozatlanul fizetett az alperes 2005. január 13-i levelében foglalt felhívásra az I Kft.-nek. A felhívás nem volt jogszerű, hiszen az engedményezett összeg jogosultja az engedményes volt, ahogyan azt a Fővárosi Ítéltábla jogerős végzésében megállapította, tehát az alperesi jogellenes magatartás fennáll.

A felszámolás alatt álló I Kft.-től a tartozatlanul fizetett összeg nem hajtható be, az átutalt összeggel a felperes vagyona csökkent, ezért a felperesnek a vagyonában beállott értékcsökkenés formájában kára keletkezett.

Megállapítható az okozati összefüggés is, mert a felperes a 2005. január 13-i felhívásban foglaltak teljesítéseként utalta át tartozatlanul a pénzösszeget.

Az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben a felszámolótól általában elvárható. Rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv. 48. §-a valóban a felszámoló kötelezettségévé teszi, hogy a felszámolási vagyon körébe vonjon minden, az adós tulajdonában lévő vagyont. A Cstv. 4. § (1) bekezdése értelmében azonban a felszámolás kezdő időpontját megelőzően az adós vagyonából kikerült követelés már nem tartozott a felszámolási vagyon körébe, ezért azzal a felszámoló jogszerűen nem rendelkezhetett volna. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felszámoló nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben egy felszámolótól általában elvárható, amikor a felszámolási eljárás körébe nem tartozó vagyona vonatkozóan rendelkezett. A Ptk. 4. § (2) (helyesen (4)) bekezdésének második mondata értelmében saját felróható magatartására előnyök szerzése végett senki sem hivatkozhat, így az alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy a felperes az alperes jogellenes felhívását teljesítve, a követelést az I-nek fizette meg.

Az ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte arra hivatkozással, hogy az alperes kártérítési felelőssége a Ptk. 339. §-a alapján a felróhatóság és az okozati összefüggés hiányára tekintettel nem áll fenn. Másodlagos fellebbezési kérelme értelmében az zárja ki az alperes

kártérítési felelősségét, hogy a felperes a Ptk. 328. § (4) bekezdését nyilvánvalóan és egyértelműen megsértette, a kár megelőzése során tanúsított magatartása, azaz az adott helyzetben elvárható magatartásának hiánya a Ptk. 340. § (1) bekezdése és a PK 36. számú állásfoglalás alapján megalapozza a kizárólagos önhiba esetét. Harmadlagos fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Ptk. 340 §-a és a PK 36. számú állásfoglalás rendelkezéseire tekintettel, a peres felek között, a felperes terhére 90-10 % arányú kármegosztást alkalmazzon.

Fenntartva az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait azt hangsúlyozta, hogy a Cstv. 47. §-a alapján történő felmondási jogának alkalmazhatósága körében a felszámoló mérlegelte az álláspontja szerint nem egyértelmű bírói gyakorlatot, továbbá azt is, hogy az engedményezési megállapodás teljesítése esetén az egyébként is likviditási gondnok miatt felszámolás alá került társaság további jelentős kiadásokat eszközölt volna a felszámolási vagyont terhére úgy, hogy ezzel a Cstv. 57. § (1) bekezdésének megsértésével, egyetlen hitelezőt juttatott volna teljes megtérüléshez, és ez a többi hitelező kijátszását, a Cstv. 57. § (1) bekezdésében meghatározott kielégítési sorrend megsértését, a hitelezők előli fedezet elvonásával egy hitelező előnyben részesítését jelentette volna.

A Fővárosi Ítéltábla végzését figyelembe véve megállapítható, hogy a felszámoló az engedményezési szerződéssel kapcsolatos eljárások megindítása során rosszul mérlegelt. Tény azonban az is, hogy a hitelezői érdekek védelme szempontjából, a felszámolási vagyont terhesebbé tevő ügylet megtámadása a felszámoló részéről a Cstv. 54. §-a szerint - a kétes kimenet ellenére - indokolható, és megfelel annak, ami egy felszámolótól a hitelezői érdekek elsődlegességére tekintettel elvárható. A felszámolónak néha olyan követeléseket is érvényesítenie kell, amelyeknek kétes a kimenetele. Ha a felszámoló téves jogértelmezése ilyen esetben ahhoz vezetne, hogy a felszámoló szervezetet közvetlen kártérítésre kötelezi a bíróság, abban az esetben nem lenne olyan felszámoló, aki megindítana bármilyen eljárást a követelések behajtása érdekében; hivatkozott e körben a BH 2000/55. számú döntésre.

A felperesi önhiba vonatkozásában arra előadta, hogy a felperesnek a felszámoló értesítése alapján lehetősége lett volna arra is, hogy megkövetelje az engedményes nyilatkozatát vagy azt, hogy a felszámoló jogerős bírósági ítéletet mutasson be arról, hogy felmondási nyilatkozata valóban kötelelem-megszüntető hatású. A felperes annak ellenére teljesített a felszámolás alatt álló cégnek, hogy az engedményes a teljesítést megelőzően kifejezetten felhívta arra, hogy amennyiben a felszámolás alatt álló cégnek teljesít, úgy kiteszi magát a kétszeres fizetés veszélyének, és a felszámolás tényéből adódóan a felszámolás alatt álló cégtől való visszatérítés kétesnek tűnik. A felperes tehát nem azt tette, ami az adott helyzetben általában elvárható. Ha nem teljesít a felszólításra vagy esetlegesen ügyvédi letétbe teljesít, a kár nem következett volna be. A bekövetkezett kár keletkezésével közvetlen okozati összefüggésben ezért nem az alperes magatartása, hanem az áll, hogy a felperes nem kellő körültekintéssel járt el.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte.

Hangsúlyozta, hogy a felperes a keresetét nem a Cstv. 54. §-ára, hanem a Ptk. 339. §-ára, a polgári jogi felelősség általános szabályára alapította. Tévesen hivatkozik az alperes arra is, hogy a jogszabály téves értelmezése önmagában nem valósít meg felróhatóságot, az alperes által a fellebbezésében hivatkozott BH-ban megjelent eseti döntés jelen ügyben nem alkalmazható. A felszámoló ugyanis - szemben az eseti döntésben írt indokolással - nem hatóság és nem közhatalmi jogosítványokat gyakorol. Hivatkozott továbbá a BH 2000/25. számú eseti döntésre, amely szerint megalapozza a felszámoló kártérítési felelősségét a tilos önhatalom gyakorlása.

Alaptalan az alperes felperesi önhibára történő hivatkozása is, mert a Ptk. 328. § (4) bekezdése más tényállásra vonatkozik. Jelen esetben nem engedményesként lépett fel a felszámoló, hanem mint az engedményező cég törvényes képviselője, aki jogellenesen tekintette a felszámolás alatt álló cég vagyonának a szerződésből eredő követelést, és ezért jogellenesen mondta fel az engedményezési szerződést. A felperes a felszámolási eljárásban nem volt hitelező, ezért jogorvoslattal a felszámoló intézkedése ellen nem élhetett. Alaptalan a letétbe helyezéssel történő teljesítésre vonatkozó alperesi hivatkozás is, éppen ellenkezőleg, az alperestől lett volna elvárható, hogy letétként kezelje a felperes által kifizetett összeget, amennyiben azt kétes követelésnek tekinti. Előadta, hogy a felszámolási joggyakorlatot nyilvánvalóan nem ismerő felperes joggal hihette, hogy a nagy felszámolói gyakorlattal rendelkező felszámoló eljárása jogszerű, még akkor is, ha azt netán vitatta az engedményes. Álláspontja szerint a felszámoló cég és annak képviselője tekintetében az elvárhatóság objektív szintje magasabb, mint egy gazdálkodó szervezet esetén.

A felperes a másodfokú tárgyaláson igazolta, hogy az engedményes részére a 7.841.628,-Ft bruttó összegből a tőkeösszeget már megfizette, továbbá csatolta a Nógrád Megyei Bíróság Fpk.24862004/59. számú végzését a felszámolási közbenső mérleg és közbenső jelentés jóváhagyásáról. A végzéssel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy az abban foglaltak cáfolják azt az alperesi hivatkozást, hogy a felszámoló nem tudta volna elkülönítetten kezelni a perbeli összeget, illetve az arra való alperesi hivatkozást is, hogy a felszámolói díjra sem maradt fedezet. A másodfokú ügyvédi munkadíja tekintetében megbízási szerződést csatolt.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelemben foglaltakra úgy nyilatkozott, hogy a felperes által hivatkozott eseti döntés nem irányadó jelen ügyben, mivel az a felszámoló önhatalmú eljárására vonatkozik, azonban az alperes önhatalmat nem gyakorolt, csak egy levelet írt, amelyet a Cstv. 40. § szerinti, permegindítást megelőző felhívásnak szánt. A per megindítására pedig azért nem került sor, mert a levél alapján a felperes teljesített. Fenntartotta azon álláspontját is, hogy a felszámolónak nincs jogszabályi lehetősége arra, hogy bármilyen befolyt összeget letétként kezeljen, figyelemmel a Cstv. 57. § (1) és (2) bekezdéseiben meghatározott kielégítési sorrendre. Az általa a fellebbezésében hivatkozott eseti döntéssel kapcsolatban előadta, hogy az álláspontja szerint irányadó jelen ügyben is, mert a téves jogértelmezés körében nem annak van jelentősége, hogy azt állami szerv vagy magáncég tette. Azon felperesi hivatkozás kapcsán pedig, hogy a felperesnek nem volt lehetősége hitelezői minősége hiányában a felszámoló

intézkedése ellen kifogás előterjesztésére, rámutatott arra, hogy a felperesnek lehetősége lett volna letéttel teljesíteni vagy a teljesítéssel bevárni az általa is tudott, kifogással kapcsolatos eljárás befejezését.

A fellebbezés alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, de az abból levont jogi következtetése nem megalapozott.

Elsődlegesen rögzíti a Fővárosi Ítéltábla, hogy amennyiben a felszámoló a felszámolási eljárásen kívüli harmadik személy hátrányára okoz kárt, arra a Ptk. általános felelősségi szabályai az irányadók. A felperes a keresetét ezért helyesen alapította a Ptk. 339. §-ára.

A Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

Az elsőfokú bíróság ítéletében - figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla felszámolási eljárásban hozott jogerős végzésében foglaltakra is - helytállóan állapította meg, hogy az alperesi jogellenes magatartás fennáll. Ezt az alperes az eljárás során maga sem vitatta. Álláspontja szerint azonban a kártérítési felelősségének további két konjunktív feltétele, az alperes felróható magatartása és a jogellenes magatartás és a kár közötti okozati összefüggés hiányzik.

A másodfokú bíróság egyetértett azzal az alperesi védekezéssel, hogy az alperes adott helyzetben elvárható magatartását a Cstv. vonatkozó előírásainak figyelembevételével kell megítélni, mivel a felszámoló a felszámolási eljárás során a Cstv.-ben foglaltak szerint köteles eljárni.

A Cstv. 54. §-a kimondja, hogy a felszámoló a felszámolás során az adott helyzetben általában elvárható gondossággal köteles eljárni. Az elvárható gondosság körébe tartozik, hogy amennyiben a fizetéseképtelenség bírói megállapítása előtti időszakban jogszabályellenes vagyonkimentés történik és a felszámoló úgy látja, hogy az ilyen vagyonkimentéssel szembeni fellépéssel a felszámolói vagyon növelhető, köteles az eljárásokat megindítani.

Ennek elmulasztása megalapozhatja a kártérítési felelősségét, ha magatartása a felszámolási vagyon csökkenéséhez vezet és ezáltal az adósnak (tagjainak) vagy a hitelezőknek kárt okoz.

A felszámoló tehát valóban fokozott gondossággal köteles eljárni, azonban ez a fokozott gondosság a fentiek értelmében a hitelezői érdekvédelem elsődlegessége szempontjából, a hitelezők irányába terheli, ahogyan arra az alperes helytállóan hivatkozott.

Az sem hagyható ugyanakkor figyelmen kívül, hogy az e körben kialakult állandó bírói gyakorlat szerint a felszámoló a Cstv. 54. §-a alapján perek (Cstv.40. §) megindítására nem kötelezhető.

A Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében meghatározott jog, vagyis a bizonyítékok összességében való értékelése, és az ügy meggyőződés szerinti elbírálása a másodfokú bíróságot is megilleti.

A másodfokú bíróság elfogadta azt az alperesi érvelést, hogy az alperes a hitelezőkkel szemben a fentiek szerint fennálló kötelezettsége teljesítéseként, mintegy pert megelőző felszólításnak szánta a hivatkozott levelet.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint - szemben az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal - a felszámoló a levél megküldésével nem „rendelkezett” a felszámolási vagyon körébe nem tartozó követeléssel, hanem csupán kísérletet tett arra, hogy már a felszámolási vagyon terhére teljesített bér munka ellenértékét „bevonja” a felszámolási vagyon körébe. Eljárása a BH 2000/25. számú döntésben szereplő (egyébként a birtokháborítással összefüggő) tilos önhatalommal nem azonosítható. Felhívása eredményre vezetett, felszólítására a felperes az I Kft. engedményezőnek teljesített annak ellenére, hogy az engedményezési szerződés felmondására nem volt jogosult a felszámoló. Az ezzel kapcsolatos téves jogértelmezése - ahogyan azt az általa hivatkozott BH 2000/55. számú eseti döntés is alátámasztja - önmagában azonban felróható magatartást nem valósít meg.

Az eseti döntés kapcsán különösen lényegesnek tartja a másodfokú bíróság, hogy - ahogyan arra a felperes a fellebbezési ellenkérelmében maga is hivatkozott - a felszámoló nem közhatalmi jogosítványokat gyakorló hatóság. Ebből következik, hogy a fizetési felszólítására a felperes nem volt köteles teljesíteni. A felszámoló a felszámolás alatt álló cég törvényes képviselője, amely céggel, illetve az engedménnyessel a felperes mellérendeltségi, polgári jogi jogviszonyban áll. Ezért nem helytálló az a felperesi érvelés, hogy hitelezői minősége hiányában a felszámoló intézkedése ellen kifogással, jogorvoslattal nem élhetett, hiszen - egyetértve az alperesi állásponttal - megtehetette volna, hogy a felszólításnak nem tesz eleget, illetve azzal ellentétesen az engedményesnek, esetlegesen bírói vagy ügyvédi letétbe teljesít.

A fent kifejtettek már az okozati összefüggéssel, illetve annak hiányával is kapcsolatosak, melynek körében hangsúlyozottan értékelte a másodfokú bíróság a Fővárosi Ítéltábla végzésében is hivatkozott, a felperes által nem vitatott tartalmú engedményesi levélben foglaltakat. Abban az engedményes kifejezetten felhívta a felperes figyelmét arra, hogy az engedményezőnek történő teljesítése milyen következményekkel járhat.

Egyetértett a Fővárosi Ítéltábla azzal az alperesi érveléssel is, hogy a felperes bekövetkezett károsodása nem az ő felszólításával állt közvetlen okozati összefüggésben, hanem azzal, hogy a felperes az engedményezési szerződés figyelmen kívül hagyásával, nem kellő körültekintéssel eljárva eleget tett a felszámoló felszólításának.

Tekintettel arra, hogy a fentiek szerint a másodfokú bíróság a felszámoló által írt levelet, annak tartalmát nem minősítette az adott helyzetben felróható felszámolói magatartásnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletében hivatkozott Ptk. 4. § (4) bekezdésének alkalmazása e körben nem jöhet szóba.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a felperes kártérítési igényét az okozati összefüggés és az alperes felróhatóságának hiányában nem találta megalapozottnak.

Mivel a döntésre nincs kihatással, a másodfokú bíróság nem vizsgálta a felperest ért kár mértékét, azt, hogy a felperes az engedményesnek milyen összeget fizetett meg.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Az eredményes fellebbezés következtében megváltoztatott elsőfokú ítéletre tekintettel a felperes köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az alperes első- és másodfokú perköltségének a megfizetésére. A pertárgyértékre figyelemmel a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (IM r.) 3. § (2) bekezdése alapján az ügyvédi munkadíjból álló elsőfokú költséget 445.000,-Ft-ban, míg az IM r. 3. § (5) bekezdése alapján a másodfokú ügyvédi munkadíjat 220.000,-Ft-ban határozta meg a másodfokú bíróság azzal, hogy az ügyvédi munkadíjak az általános forgalmi adót tartalmazzák. Köteles továbbá a felperes megfizetni az alperes részére az alperes által lerótt 470.498,-Ft fellebbezési eljárási illetéket is, mindezek együttesen teszik ki - kerekítve - a felperes által fizetendő 1.135.500,-Ft első- és másodfokú perköltséget.

Budapest, 2008. év május hó 22. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Tibold Ágnes sk.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsánna sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Bírósági tisztviselő